

Arrest

nr. 313 413 van 24 september 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HELSEN
Antwerpsestraat 120
2640 MORTSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 september 2023 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 4 juli 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 september 2023 wordt verzoekster aangetroffen door de politie van PZ Antwerpen en betraft op feiten van wederzijdse slagen. Ze wordt gehoord door de politie.

Op 29 september 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen deze beslissing stelt verzoekster een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die het beroep verwerpt bij arrest nr. 313 412 van 24 september 2024.

Eveneens op 29 september 2023 neemt de gemachtigde een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van tien jaar (bijlage 13sexies), aan verzoekster op dezelfde dag ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ ANTWERPEN op 28/09/2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de heer, die verklaart te heten:

Naam : D. C.

voornaam : M. G. B.

geboortedatum : (...)2005

geboorteplaats :

nationaliteit : Angola

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied(1).

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 29/09/2023 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☒ 1 * voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een Inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het administratief verslag / TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van PZ ANTWERPEN op 28/09/2023 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van wederzijdse slagen.

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een Inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Verzoekster voert in het enig middel in de synthesesamenvatting de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht "inbegrepen het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel", van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel en "de verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen" en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 44nonies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet).

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"Schending van de zorgvuldigheidsplicht, inbegrepen het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel"

Schending van de materiële motiveringsplicht, alsook schending van de formele motiveringsplicht, zoals vastgelegd in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, namelijk de zorgvuldigheidsverplichting, de redelijkheid en proportionaliteit en de verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen.

Schending van artikel 8 van het EVRM

Schending van artikel 44 nonies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. (B.S., 31 december 1980)

Hoorrecht

Doordat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie verzoekster niet uitnodigde om gehoord te worden betreffende haar dossier en zelfs pertinente onwaarheden noteerde.

Terwijl het algemeen rechtsbeginsel, zoals beschreven door de raad van state in haar arrest van 30 maart 1999, n 40/99 B.15.4, gepubliceerd op de site van de Raad van State, waarin zij het beginsel omschrijft als :

“soient préalablement entendus ceux qu'elle concerne, même quand cette audition n'est pas expresseément prévue, et ce en application d'un principe général de droit”

Vrij vertaald :

“eenieder dient gehoord te worden betreffende een beslissing die hem of haar betreft, zelfs indien een hoorrecht niet expliciet voorzien is, en dit als toepassing van een algemeen rechtsbeginsel.”

Aangezien dit beginsel niet rechtstreeks is opgenomen in de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dient verzoekster zich te baseren op de in de rechtspraak en rechtsleer ontwikkelde voorwaarden;

Dat er twee voorwaarden zijn vooraleer het hoorrecht toepasselijk is (“Le droit d'être entendu en matière d'asile et migration : perspectives belge et européenne”, Janssens, S., Robert, P., RDE, 2013, 174, p 381) : de door de overheid genomen maatregel is een ernstige inbreuk en de maatregel is gebaseerd op een persoonlijke gedraging van de betrokkene.

Dat in casu staat het onomstotelijk vast dat aan beide voorwaarden is voldaan :

- de maatregel heeft een ingrijpend gevolg op de mogelijkheid van verblijf van verzoekster*
- bovendien is het een beslissing op een verzoek dat verzoekster zelf richtte en gebaseerd op zijn eigen en persoonlijke situatie.*

Dat met zeer karige motivering, zonder tegenspraak en volstrekt leugenachtig zelfs, wordt gesteld dat verzoekster zou betrokken zijn bij het uitdelen van slagen en verwondingen;

Dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wijdt in haar nota met geen letter uit over deze beweerde “slagen en verwondingen”;

Dat dit logisch is : er zijn er geen geweest. Verzoekster is niet agressief geweest, heeft zich nooit verzet, heeft niemand geslagen, maar toch is er op één of andere manier in haar dossier genoteerd dat er slagen en verwondingen zouden zijn uitgedeeld.

Dat verzoekster een jongedame is die niet betrokken was in enig incident, laat staan gewelddadig.

Als de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een inreisverbod dient in te stellen dan dient hij naast het hoorrecht, uiteraard ook te motiveren waarom er een inreisverbod wordt opgelegd.

In casu is er geen enkele reden voorhanden om een inreisverbod te verantwoorden.

De motivering ervan faalt zowel materieel als formeel : er is gewoon geen motivering voorhanden, anders dat dat verzoekster geen machtiging tot verblijf had.

Zo had verzoekster nooit eerder een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangen, laat staan dat ze er één genegeerd had;

Daarnaast is er aan geen enkele voorwaarde voldaan die de wetgever voorzag om een inreisverbod op te leggen :

- Er bestaat geen risico op onderduiken. Verzoekster woont bij haar moeder, die haar kwam ophalen en van wiens bestaan de politie perfect op de hoogte was; haar moeder is belg met een vaste verblijfplaats.*

Het risico moet actueel en reëel zijn; ook dat is er zeker niet; verzoekster woont openbaar bij haar moeder, in Boeichout.. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval (artikel 1, §2 Vw)

Verzoekster heeft geen vervalste documenten gebruikt en werkte gewoon mee met de dienstdoende agenten. Verzoekster maakt evenmin het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk en/of in een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd;

Verzoekster heeft niet onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend;

Verzoekster heeft terwijl zij in verband met dat punt ondervraagd werd, nooit verborgen dat haar vingerafdrukken ergens zouden zijn gegeven in een andere Staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, na een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend;

Verzoekster heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten nooit verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend of dit verborgen.

Verzoekster heeft nooit een boete gekregen voor een kennelijk onrechtmatig beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

- Verzoekster heeft geen in het bevel om het grondgebied te verlaten, geen preventieve maatregel niet gerespecteerd.*

- Verzoekster vormt geen bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid.*

Er is eenvoudigweg GEEN ENKELE valabele motivering gegeven die een inreisverbod kan motiveren. Geen enkele.

Dat verzoekster zelfs niet werd verhoord, maar gewoon boudweg wordt gesteld dat verzoekster betrokken zou zijn bij feiten van wederzijdse slagen, daar waar verzoekster niet betrokken was bij enig feit;

Dat daarenboven volstrekt leugenachtig wordt voorgehouden dat verzoekster geen gezinsleven zou hebben, terwijl ze met haar moeder bij het politiekantoor was en verklaarde met haar samen te wonen;

Dat verzoekster een gevaar zou betekenen voor de openbare orde of de nationale veiligheid, daar waar dit gewoon een leugen is met een zeer zware sanctie;

Dat nergens uit het dossier ook maar enige agressiviteit van verzoekster blijkt.

Dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geen onderzoek voerde, niet sprak met verzoeksters moeder, noch met andere gezinsleden en zij zich baseert louter op informatie vanuit een niet tegensprekelijk en zelfs mogelijk vervalst administratief dossier;

Dat dit volstrekt onvoldoende is om een dergelijk verregaande maatregel te nemen;

Dat mocht de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie werkelijk verzoekster verhoord hebben, een gesprek, opheldering had kunnen verschaffen.

Dat verzoekster al deze beweringen kan logenstraffen en de beslissing alleszins anders zou zijn geweest, mocht de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie verzoekster hebben uitgenodigd haar versie van de feiten ,voor zover die er al zijn, te geven of om standpunt in te nemen over de aantijgingen die er zouden zijn.

Dat zonder ook maar een verzoek te richten aan verzoekster om haar toe te laten haar gezins- en familieband toe te lichten, de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie oordeelt dat geen gezinsleven heeft én dat ze gewelddadig zou zijn, waarbij louter verwezen wordt naar een administratief dossier, maar waar verzoekster niet uit kan afleiden welk nu de werkelijke motieven zouden zijn en op basis van welke feiten zij het inreisverbod dient te ondergaan;

Dat zulke houding niet strookt met de zorgvuldigheidsplicht die rust op de overheid, laat staan dat het hoorrecht, eventueel onrechtstreeks, geëerbiedigd is geworden.

Dat mocht de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de moeite hebben gedaan om een vraag tot extra informatie te stellen betreffende de affectieve band van verzoekster én de toedracht van de feiten, die verzoekster tot op heden niet kent, dan had zij het hoorrecht wel gerespecteerd en was de beslissing uiteraard anders geweest;

Dat alleszins de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie bij dit onderzoek het hoorrecht volledig heeft genegeerd;

Dat mocht de staatssecretaris verzoekster hebben uitgenodigd, dan had zij toelichting kunnen verschaffen;

Dat dit dossier bij uitstek een dossier is waarbij het hoorrecht een wezenlijk verschil had kunnen maken;

Dat het bovendien geen beslissing is die automatisch wordt getroffen louter door toedoen van de wet;

Dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de mogelijkheid had moeten bieden om extra informatie te verschaffen, voor zover deze nog niet in het dossier verwerkt en neergelegd was;

Dat verzoekster nooit de mogelijkheid heeft gekregen om een antwoord te bieden; nooit werd haar verzocht om bijkomende bewijzen voor te brengen en a fortiori onderzocht Staatssecretaris voor Asiel en Migratie nooit de invloed van de beslissing op verzoekster, wat hij bij een uitnodiging of een gehoor wel had kunnen doen.

Dat het dan ook als een paal boven water staat dat het hoorrecht van verzoekster niet werd gehonoreerd en zij hun dossier dan ook niet terdege konden verdedigen.

Dat het hoorrecht immers inhoudt dat verzoekster ook over een redelijke tijdspanne dient te beschikken om haar opmerkingen over te maken ("Le droit d'être entendu en matière d'asile et migration : perspectives belge et européenne", Janssens, S., Robert, P., RDE, 2013, 174, p 383); ook dit gebeurde in huidig dossier niet.

Dat bovendien de betrokkene expliciet dient te worden uitgenodigd om haar zienswijze uit de doeken te doen. ("Le droit d'être entendu en matière d'asile et migration : perspectives belge et européenne", Janssens, S., Robert, P., RDE, 2013, 174, p 381; OPDEBEEK I., "De hoorplicht", in Beginzelen van behoorlijk bestuur, Brugge, Die Keure, 2006, p. 265). Dit is niet gebeurd.

Dat daarenboven geen enkele uitsluitingsgrond op verzoekster van toepassing is.

Dat de beslissing niet urgent was/is.

Dat verzoekster perfect in de mogelijkheid is / was om gehoord worden; de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, was/is (had moeten...) op de hoogte zijn van adres en verblijfplaats.

Dat de beslissing niet evident was en geen logisch gevolg van het toepassen van de wet;

Dat ze een diepgaande interpretatie van de situatie van verzoekster had moeten behelzen.

Dat er voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geen enkel beletsel was om verzoekster te horen, noch was er een reden waarom het niet zou hoeven te gebeuren.

Dat bovendien een inbreuk op het hoorrecht een schending van een dermate essentieel recht vormt, dat dit de vernietiging van de beslissing kan schragen.

Gevaar voor de openbare orde – schending artikel 8 EVRM – artikel 44 nonies vreemdelingenwet

Artikel 8 EVRM bepaalt dat:

- *iedereen recht heeft op respect voor zijn privé- en gezinsleven en*
- *inmenging van overheidswege in de uitoefening van dit recht slechts toegestaan is voor zover dit:*
 - *bij wet voorzien is en*
 - *noodzakelijk is voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*

Op grond van de rechtspraak van het EHRM moet iedere administratieve overheid in het licht van de waarborgen van artikel 8 EVRM alvorens een beslissing te nemen ten aanzien van een vreemdeling:

- de feiten en omstandigheden van het individuele geval waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben, zo nauwkeurig mogelijk onderzoeken en op basis daarvan*
- komen tot een 'fair balance' bij de belangenafweging tussen het belang van de vreemdeling bij de uitoefening van zijn gezins- en privéleven en het algemeen belang van de samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.*

Bij zijn wettigheidscontrole dient de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie na te gaan of hij alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en of hij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die belangenafweging heeft geresulteerd in een 'fair balance'.

De Staatssecretaris dient de omvang en hechtheid van het gezins- en privéleven van betrokkene kenmerken, te beoordelen (RVV nr 229 068 dd. 20 november 2019) en bovendien dient hij tevens concreet onderbouwen waarom het gedrag van betrokkene een gevaar oplevert voor de nationale veiligheid en openbare orde.

De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie stelt dat nergens een bijzondere affectieve band uit blijkt, waarbij totaal genegeerd wordt dat verzoekster samenwoont met haar moeder en haar moeder aanwezig was op het politiekantoor en in contact stond met de agenten die verzoekster opsloten.

De minister of DVZ moet daarenboven bij het bepalen van de duur van het inreisverbod rekening houden met de specifieke omstandigheden van elk geval (zoals het belang van het kind, het familie- en gezinsleven, de gezondheidstoestand van betrokkene, respect voor het non-refoulementbeginsel).

De duur van het inreisverbod moet gemotiveerd worden in de beslissing en evenredig zijn aan het doel of de reden van oplegging van het inreisverbod.

Het inreisverbod duurt in principe maximum drie jaar. Er is geen enkele motivering waarom aan verzoekster meteen een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd.

Bovendien toont de aanwezigheid van de moeder van verzoekster op het politiekantoor aan dat verzoekster weldegelijk een betekenisvolle band heeft met haar moeder.

De wetgever voorziet dat de duur wordt vastgesteld door rekening te houden met alle specifieke omstandigheden van elk geval.

De wetgever voorziet dus dat er een specifieke motivering diende te geschieden, die in casu NIET wordt gegeven.

De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie motiveert niet waarom een 18-jarige jonge dame, geen recht zouden mogen hebben op direct en rechtstreeks contact met haar moeder.

Nochtans zouden de rechten van het kind de eerste bekommernis moeten uitmaken, maar er is nergens een specifieke motivering, die rekening houdt met de kinderen, laat staan de jongste kinderen, en die aantoont dat verzoekster aantoonbaar een gevaar zou opleveren voor de openbare orde, laat staan voor zijn kinderen.

De staatssecretaris verwijst louter naar een administratief dossier, doch toont nergens aan waar verzoekster een concreet gevaar uitmaakt of uitmaakte voor de openbare orde.

Nochtans dient de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een billijke afweging maken tussen de particuliere belangen van de betrokkene en de belangen van de Staat. DVZ heeft daarvoor bij de belangenafweging onder artikel 8 EVRM geen passend en voldoende gewicht gehecht aan de belangen van verzoekster.

Bijgevolg kan niet worden vastgesteld dat het belang van de Staat primeert op dat van de betrokkene en zijn familiale belangen.

Dat alleszins de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie bij dit onderzoek het hoorrecht volledig heeft genegeerd alsook haar beslissing onvoldoende heeft gemotiveerd."

2.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29

juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. De gemachtigde motiveert immers, met verwijzing naar artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat aan verzoekster een inreisverbod van drie jaar moet worden opgelegd omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Bij het bepalen van de termijn van drie jaar inreisverbod wordt rekening gehouden met de feiten van wederzijdse slagen.

Deze uiteenzetting verschaft verzoekster het genoemde inzicht en laat haar aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 44*nonies* van de Vreemdelingenwet laat verzoekster na uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing voormeld artikel heeft geschonden.

Verzoekster betwist de feiten van wederzijdse slagen en het risico op onderduiken. Zij heeft ook nooit eerder een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangen, laat staan genegeerd. Zij voert de schending aan van het materiële motiveringsbeginsel alsook van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het proportionaliteitsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen maar enkel om het onwettig te bevinden indien de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker ondergaat (cf. RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

De aangevoerde schending van de bovenvermelde algemene beginselen moet *in casu* worden onderzocht in het licht van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; (...)”

In casu wordt aan verzoekster een inreisverbod van drie jaar afgegeven omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Aan verzoekster werd op 29 september 2023 een bevel om het grondgebied afgegeven zonder een termijn voor vrijwillig vertrek omdat er een risico op onderduiken bestaat. Waar verzoekster stelt dat zij nooit eerder een bevel om het grondgebied heeft ontvangen is haar kritiek niet dienstig aangezien het inreisverbod niet is afgegeven omdat “een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”, nu dit motief niet is aangekruist in de bestreden beslissing. Verzoekster uit vervolgens kritiek op het motief dat haar geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. De Raad merkt op dat verzoekster kritiek uit op een motief in het bevel om het grondgebied te verlaten van 29 september 2023 dat

niet het voorwerp is van huidig annulatieberoep. Verzoekster heeft tegen het voormeld bevel om het grondgebied te verlaten een afzonderlijk annulatieberoep ingediend bij de Raad die bij arrest nr. 313 412 van 24 september 2024 het beroep heeft verworpen. Voormelde beslissing is aldus definitief en verzoeksters kritiek op het motief in beslissing tot verwijdering dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan omdat er een risico op onderduiken bestaat, is bijgevolg niet dienstig.

Verzoekster voert de schending aan van het hoorrecht. Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (cf. HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor.

De Raad wijst er op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van het hoorrecht naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het nemen van de bestreden beslissing hadden kunnen verhinderen (cf. HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert.

Verzoekster beweert dat zij niet werd gehoord bij het nemen van de bestreden beslissing. De informatie vervat in het administratief dossier leert echter dat dit niet klopt. Uit het administratief rapport van de FedPol van 28 september 2023 blijkt dat aan verzoekster uitdrukkelijk verschillende vragen werden gesteld en dat zij werd gehoord. Verzoekster kan bezwaarlijk voorhouden dat zij niet zou zijn gehoord bij het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoekster betwist dat zij betrokken zou zijn bij feiten van wederzijdse slagen. Evenwel baseert verweerder zich voor dit motief op het administratief verslag opgesteld door de politiezone van PZ Antwerpen en dat is toegevoegd aan de stukken van het administratief dossier waaruit blijkt dat verzoekster op heterdaad werd betrapt op feiten van wederzijdse slagen. Verweerder motiveert dat er voor een inreisverbod van drie jaar wordt geopteerd omdat blijkens het politieverslag verzoekster op heterdaad werd betrapt op feiten van wederzijdse slagen. Verweerder stelt dat gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan afgeleid worden dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, acht verweerder een inreisverbod van drie jaar proportioneel. Het gegeven dat verzoekster nog niet is vervolgd voor deze feiten van wederzijdse slagen, neemt niet weg dat verweerder op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Verzoekster toont niet concreet aan dat verweerder op kennelijk onredelijk wijze, op basis van de betrapting op heterdaad en de in het kader hiervan gedane vaststellingen, heeft geoordeeld dat verzoekster door haar gedrag kan worden geacht de openbare orde te kunnen schaden.

Zij maakt niet concreet aannemelijk dat -bij het bepalen van de duur van het inreisverbod- geen afdoende onderzoek heeft plaatsgevonden omtrent de specifieke omstandigheden van haar geval of enige specifieke omstandigheid ten onrechte niet in rekening is gebracht.

Verzoekster duidt aldus geen element aan dat zij nog had willen kenbaar maken aan verweerder en waarmee verweerder rekening had moeten houden, zou hij hiervan op de hoogte zijn geweest. De Raad stelt bijgevolg vast dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij nog bijkomende verklaringen had kunnen afleggen die alsnog tot een andere uitkomst van het beslissingsproces hadden kunnen leiden. Verzoekster toont niet aan dat een specifiek gehoor inzake een mogelijk inreisverbod tot een andere uitkomst had kunnen leiden.

Een schending van het hoorrecht wordt niet aangetoond.

Verder voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Deze bepaling luidt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoekster een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoekster haalt aan dat haar moeder in België woont en zij bij haar moeder inwoont. Ze stelt dat de aanwezigheid van haar moeder op het politiekantoor aantoonde dat zij weldegelijk een *“betekenisvolle band”* heeft met haar moeder. Bij het bepalen van de duur van het inreisverbod werd geen rekening gehouden met haar moeder die in België verblijft.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Verzoekster brengt geen enkel bewijselement bij waaruit zou moeten blijken dat er *in casu* bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan. Met de loutere verwijzing naar het feit dat zij bij haar moeder inwoont en dat zij een *“betekenisvolle band”* hebben, toont zij niet aan dat er sprake is van een dergelijke bijzondere afhankelijkheidsband. Verzoekster toont bijgevolg geen beschermenswaardig gezinsleven aan. Verzoekster slaagt er niet in het motief in de bestreden beslissing dat zij geen gezinsleven heeft in België te weerleggen. In dit verband merkt de Raad overigens op dat verzoekster tijdens haar gehoor verklaarde geen familieleden te hebben in België.

Waar verzoekster in het verzoekschrift verwijst naar haar *“kinderen”* en haar *“partner”* stemt dit niet overeen met de gegevens in het administratief dossier en laat zij ook na dit aan te tonen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Samenvattend kan worden gesteld dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat met enig relevant gegeven onterecht geen rekening is gehouden. Haar uiteenzetting laat niet toe om te besluiten dat de bestreden beslissing steunt op onjuiste feitelijke gegevens of dat deze op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze is tot stand gekomen. Verzoekster toont ook geen kennelijke wanverhouding aan tussen het algemeen belang en haar particuliere belangen. Een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel of het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enige middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig september tweeduizend vierentwintig door:

N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN